

Luis Serra y Guardia

Ricoma, 79 y 81

Banquero

GRANOLLERS

Ofrece al público toda clase de operaciones de Banca y Bolsa

Descuento y negociación de letras y cheques : Pago de cupones : Compra y venta de toda clase de papel negociable en Banca y Bolsa

El fracaso de una revolución (?)

Ni la persistente campaña llevado a cabo por determinada prensa; ni la Asamblea de Parlamentarios, que pareció en algún momento dispuesta a dar calor a cualquier movimiento, por revolucionario que fuese; con tal que tendiera a romper los actuales moldes de la gobernación del Estado, ni los trescientos mil hombrés que en *cartera* tiene el señor Cambó, han sido bastantes para que el pueblo de Barcelona, ni el republicano siquiera, se lanzase a una aventura que, si en su comienzo se nos antojó trágica, a medida de su — llamémosle — desarrollo, degeneró en bufa.

La reciente bullanga — no cabe otro calificativo sin ofender a partidos políticos respetables. — no ha tenido más virtualidad que el poner de manifiesto la ligereza de determinados políticos que alardean de bélicos hasta que el gobierno lo consiente, ya que es bastante fruncir el ceño para hacerles cantar ridículamente el «tío, yo no he sido».

En los actuales momentos no cabe el soslayar. El revolucionario que se sienta virtuoso, todas las mañanas, al levantarse, debe tentarse la cabeza y despedirse de ella por si acaso.

Y, desengañarse; esos revolucionarios de nueva marca, en íntima y continuada relación con el Banco de España, pueden, a lo sumo, fabricar revoluciones con miras interesadas y con vistas a sus cajas de caudales.

¿Qué mucho, pues, que en la relación de bajas habidas, no haya podido contarse ni un solo senador, diputado, concejal y, lo que es más, ni siquiera uno de esos Rotschilts a quienes constaba que el mefistofélico Cambó disponía de trescientos mil revolucionarios (?), para enderrocar todo lo enderrocable? Y es que el pueblo, el de las barricadas, no fia ya en apostolados de levita y no se presta a ciertos juegos, precisamente por lo mucho que tienen de tales.

Oficialmente no se ha puesto todavía en claro a quien se debe la comedia que, en general se ha representado en Cataluña. Mejor que el incógnito no salga a la superficie; pues no somos amantes de gritas y es seguro que se la llevarían general.

Recientes todavía determinadas insidias, la actitud enérgica, pero serena, de la Institución salvaguardia del honor nacional, para restablecer el orden, ha producido fuerte reacción en el ánimo de los que se sentían influenciados por malévolas campañas.

Dediquemos un sentido recuerdo a los que perecieron víctimas del cumplimiento de su deber

Lloremos a los que murieron creyendo defender un ideal.

Y vaya, finalmente, nuestra execración para quienes fabrican revoluciones de pingües re-

sultados económicos, aún a trueque de la vida de honrados ciudadanos.

J. S.

XIRINOLES

Amb motiu de la «revolució», s'omplien els andens de les estacions a les arribades dels trens de passatgers.

Ens contem que en una de les poblacions de Catalunya, de pas cap a Barcelona, baixaren a saludar a les autoritats civils i militars, el dilluns, un diputat a Corts, assembleista per mes senyes, i un diputat provincial.

Els sobreeixia la satisfacció. La cosa marxava i ells, disciplinats, anaven a ocupar son lloc, malgrat el perill que hi podés haver.

Més, ai que tot canvia en el món!.. L'en demà, dimarts, tornaven a passar els diputats de *marras*, amb la cúa entre cames, cap a les platges o al *terroç* on estiuegen.

I és que en Cambó ja havia formulat la enérgica protesta que feu arribar arreu d'Espanya.

© ©

En virtut de menaces llençades des d'un periòdic local, vàrem assistir a la penúltima sessió que celebrà nostre ajuntament.

Se tractava de decapitar no sabem a qui. I, en efecte, al saló del consistori no va comparèixer cap dels terribles butxins.

Ai, gracies!

© ©

En el nostre poble, també hi va haver quelcom, la passada setmana. Sort que'ls obrers de Granollers varen conduir se amb un civisme digne de tot elogi.

No varen permetre l'intromissió de gent forastera ni dels professionals de la bullanga.

Pot-ser és per això que no vàrem tenir el gust de veure en lloc als flamants revolucionaris que'ns han caigut a Granollers, «para solaz y esparcimiento de propios y extraños».

Molt ben fet; la prudència obliga.

© ©

Ens va semblar que'l Canciller de llauna arroçega una cama.

Bò fóra — va dir-nos en Brunet — que'l Pep li havés encomanat, per allò de que'l que va amb un coix, al cap de l'any, etc.!

Es *tramendu*'l nostre director, per a fer adagis.

© ©

Se'ns diu que amb l'apoi d'en Tardà's constitueix un centre polític a on hi tenien l'Agència de negocis civils i criminals els coneguts Pepet, Joan i Quimet *el malo*.

En nom de l'ajuntament — que no creiem ens desautoritzi — oferim als joves nacionalistes l'estufa de desinfecció.

A en Pepet Valent, els sants li giren l'espatlla.

Diem això per *allò* que ell sab i nosaltres callem, per a donar mostres de caritat al pròxim.

El séu antic assessor i amic, no va *enllustrar-lo* prou del què diu el Còdic.

Entesos? Sí? Doncs .. entesos.

Nyic

A una campanya d'encàrrec

En els números de «Renovació» pertinents als passats dies 5 i 12 de l'actual agost, hi llegim uns editorials, que encare que en sa forma externa semblen fets amb el coratge propi de les causes nobles, volem creure són d'encàrrec, puix no podem oblidar, ni volem, els tractes i carinyos que per als cacics, causants de la ruina i degradació d'aquesta part de Catalunya, tenen elements que, no per títol honorable i si solament per un atreviment insòlit, sembla que s'han proposat caciquejar des de les columnes d'aquell valent orgue d'una joventut lliberal, tant digne com necessaria en els afers polítics d'aquesta localitat.

No podem passar per les reticències i atacs que «Renovació» vol dirigir a persona per nosaltres molt respectable, volent-lo presentar com a element directriu de la majoria consistorial.

El senyor Torras ha deixat d'exercir el càrrec d'alcalde d'aquesta vila, per incompatibilitat amb el de diputat provincial, i no és seva, ni pot esser-ho, la responsabilitat dels acords que prengui o deixi de prendre la corporació municipal.

Si *alguns* dels senyors de «Renovació», creuen que'l món està quiet, i que'ls diputats provincials elegits per la voluntat del poble han de seguir la mateixa norma dels elegits per una comunió caciquista, fent sentir el pes de la seva influència a on no deuen tenir-hi art ni participació de cada mena, hem de dir-los que van equivocats.

Si en altre època va haver-hi en aquesta vila un diputat que actuava d'alcalde, are n'hi hà un altre que'n té prou ab aquell càrrec, i, en compliment de les seves obligacions, no intervé més que on els séus actes puguin tenir una concreció de responsabilitat, de la que's veurien mancats, actuant a la sombra, a estil caciquista.

Hi han senyors tant lliberals, que no estàn contents més que quan veuen que tot hom pensa com ells, i quan això no poden aconseguir ho per la propaganda, procuren lograr-ho menaçant; però de sa *valentia*, n'hem rebut proves ben recents.

Sàpiguen *certs* senyors de «Renovació», que la «Coalició Lliberal Demócrata», en qual